

Int az emléketek.

Kilenc éves álmából rázzuk fel a fegyverzajra elnémult múzsákat és az új köntösbe öltöztetett lapunkat ismét útnak indítjuk. A »Botond« (azelőtt Pedagógiumi Lapok) tizenkét éven keresztül az integer Magyarország ifjainak gondolatait vitte a Kárpátoktól az Adriáig. Védője, oltalmazója, bátorítója, vezetője volt olvasóinak. Szerkesztőit háborúba szólította a haza. Az »inter arma silent Musae«-t ők is igazolták. Harminchárman vérükkel és életükkel írták fel neveiket az Alma Mater fehér márványtáblájára.

Mi, az elődeinkhez mindenben méltatlanok, szomorú világfájdalommal telt emberek a hősök véréből, emléküknek látásából, a lekapcsolt területéken szenvedő testvéreink könnyeiből és imájából erőt merítve, megpróbáljuk folytatni a megkezdett munkát.

Legyőzhetetlennek látszó nehézségekkel küzdve, a legdicstelenebb jelenben küldjük a csonka haza velünk érző magyarjainak lapunkat, melyben elmélkedünk a dicső multról, rámutatunk az áldaflan jelen bűncire s tervszerűen gondolkozunk a jobb jövőn. Minden tehetségünkkel rajta leszünk, hogy fiatal lelünkéből jövő szavaink zsilként törjenek Szurdukot a megkövesült sziveken, az érzéketlen lények szorítani és megfojtani akaró áradatán keresztül.

Száz tagból álló kicsiny csapat vagyunk. Csupán szilárd, megdönthetetlen hitünk növeli számunkat. Legszentebb meggyőződésünk, a küldetés érzése szólit harcra. Mucius Scaevola leégetett karja, a szigetvári Zrinyi, a thermophilei kis csapat, Botond a mi eszményképeink. Ezt a hitet akarjuk átplántálni minden olvasónk lelkébe. Történelemmel igazoljuk, hogy nincs csüggedésre: vagy tán elcsüggedhet az a nép, mely ezer évig állott? Nem éledt-e fel a poraiból megújhodott Phönix madárként többször szétmarcángolt országunk? Nincsenek-e a világ minden nagyjával egyenrangú nagyjaink? Nem védenek-e meg Szent Istvánnak, Szent Lászlónak. Hunyadinak, Petőfi-, Arany-, Madáchnak velünk érző lelkei minden veszélytől?

Csupán csak azt kell megértenünk, hogy egyedül vagyunk; Robinsonságunkat; azt, hogy a világ minden népe ellenségünk; azt, hogy nincs katolikus és református, Habsburg-párti és szabad királyválasztó, csak magyar. Mutassuk meg a világnak, hogy nincs tertiusunk, a régi »inter duos litigantes tertius gaudet«-re gondolván. Így magunkba szállva, elhagyottságunk tudatával párosítjuk fiatal idealismusunkat és ez ad erőt arra a munkára, mely megacélozza karjainkat, megdobogtatja sziveinket, mely képessé tesz az elődeinkhez méltó életre, a nagy harcra és az oly igen várt szép halálra is.

Az életben lévő kartársainktól támogatást kérünk, hogy a velük is tömörebbé lett soraink biztosabban haladjanak a legszentebb úton, mely gyönyörűséges Kárpátjainkról a hőn szeretett Adriánkhoz vezet.

Domokos Pál Péter.